

We zeggen het maar even voor de zekerheid: printen is alleen toegestaan voor persoonlijk gebruik. Het is niet supersympathiek om dit artikel te verspreiden. Sterker nog: het is verboden. Gelukkig is het heel eenvoudig om anderen een Blendle-linkje te sturen. Delen kan dus altijd!

deVolkskrant

31-03-2016

Filmrecensies

Actie. Regie David Verbeek. Met Grégoire Colin, Lizzie Brocheré, Slimane Dazi. 105 minuten, in 11 zalen.

Full Contact (***)

Een zorgvuldig esthetisch gebracht verhaal over een getraumatiseerde dronepiloot in een surreëel schemergebied. Verbeek blijft visueel sterk regisseren, maar als scenarist schiet hij te kort.

BOR BEEKMAN

Je zou willen dat meer Nederlanders konden filmen als David Verbeek, of zo zouden durven filmen. In zijn zesde speelfilm plaatst de regisseur zijn hoofdpersonage - een getraumatiseerde dronepiloot - plots midden in een al of niet fictief terroristenkamp bij nacht. En als militair Ivan (Grégoire Colin) de ontwakende Arabieren een voor een neermaait met zijn machinegeweer, in een droomachtige scène, vóél je de woede en angst in de blikwisselingen tussen schutter en doelwit. Bruut, intens geweld. Met een uitgedachte esthetiek, maar zonder een spoortje effectbejag.

Full Contact opent met een heel ander, van aanvalszijde meer steriel beleefd geweld: Amerikaanse militairen die vanuit containers in de woestijn van Nevada jagen op moslimterroristen, die zich dan weer bevinden in Jemen en Afghanistan. Ivan blinkt uit in zijn vak, dat veel weg heeft van een computerspel, en bezit naast een in de film onverklaard Frans accent nóg een afwijkend kenmerk. Deze militair wenst de namen van zijn 'kills' correct uit te spreken en oefent daarop voor het slapen gaan.

De toenemende discrepantie tussen - en tegelijk ook versmelting van - de echte en digitale wereld belichtte Verbeek eerder al in *R U There?*, zijn voor het filmfestival van Cannes geselecteerde drama over een gamer. Full Contact ging vorig jaar in wereldpremière in de nieuwe competitie van het filmfestival van Toronto. De film daalt stapsgewijs af in de psyche van Ivan.

Die lijkt eerder gekweld door de afstandelijke wijze waarop hij doodt dan door het doden op zich. Nu moet hij met zichzelf in het reine komen: dat doden fysiek herbeleven in een surreëel schemergebied, tot aan vuistslagen en wurgrepen aan toe.

Een interessant gegeven, maar Verbeek presenteert het zo letterlijk dat het sleutelidee onder zijn film al voor het einde is opgebruikt. Een als crescendo bedoelde derde akte biedt nauwelijks nog nieuwe inzichten.

Hoofdrolspeler Colin, een nogal gesloten acteur, gedijt wel bij de zonderlinge, schijnbaar uit B-films verzamelde Amerikaanse zinnnetjes waarmee Verbeek zijn personages opzadelt. Zijn vriendinnetje in de film, kindvrouwetje en stripper Cindy, juist niet: alles wat de Franse actrice Lizzie Brocheré zegt klinkt gerepeteerd. Hun relatie is dun, bestaat doelbewust uit clichés, wat zich wreekt als Verbeek verder afdaalt in het brein van de militair, en personages in nieuwe gedaanten opduiken. Ook dan emotioneren de scènes tussen Colin en Brocheré geen moment, wat nu toch gaat vervelen. Verbeek blijft visueel sterk regisseren, ook tot aan het eind: volop krachtig beeld. Maar als scenarist schiet hij hier te kort.